



Arrest

nr. 342 083 van 2 maart 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DAEM
Leiestraat 4
8560 WEVELGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 10 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 30 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient voor haarzelf en voor haar minderjarige kinderen op 3 april 2025 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 30 september 2025 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

- ten aanzien van verzoekende partij:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.04.2025 werd ingediend door:

Naam: E. (..)

Voornamen: Z. A. (..)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (..)1999

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.04.2025 voor de derde maal gezinshereniging aan in functie van haar moeder D. E. S. (..) (RR xxxxxxxxx), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: 'de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner als bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst ten hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hen voegen. ...'

Betrokkene is ouder dan 18 jaar en dient in het kader van de huidige procedure aan te tonen ten laste te zijn van haar moeder. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort Suriname (xxxxxxx) op naam van betrokkene, met visumsticker en uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat ze Schengen inreisde via Amsterdam op 19.09.2023

- begeleidend schrijven advocaat F. D. (..) dd. 02.04.2025

- werkgeversverklaring dd. 22.07.2023 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat ze sedert 07.03.2022 tewerkgesteld was als kassamedewerker met als uurloon 20 Surinaamse dollar (= maandloon 3840 Surinaamse dollar).

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 13.07.2019, 23.07.2020, 19.01.2022, 08.09.2022, 2x.10.2022, 22.10.2022, xx.11.2022, 24.11.2022, 28.11.2022, 15.12.2022, 07.03.2023, 21.03.2023, 05.04.2023 en 17.07.2023

- bewijzen geldstorting vanwege een derde (C. I. E. (..)) aan betrokkene dd. 15.09.2023 en 18.xx.2023

- geldstorting vanwege de referentiepersoon aan een derde (B. A. D. (..)) dd. 18.10.2017

- geactualiseerde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van referentiepersoon: arbeidsovereenkomst OCMW Menen dd. 13.08.2020 met bijhorende loonfiches voor de periode september 2024 – januari 2025; uitkeringsattest Solidaris dd. 27.03.2025 waaruit blijkt dat zij (minstens) in de periode 01.10.2024 - 31.03.2025 een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontving

- diverse ongedateerde foto's waarvan de advocaat van betrokkene in zijn begeleidend schrijven dd. 02.04.2025 andermaal verklaard dat dit de woning was waar betrokkene in Suriname verbleef

- bewijzen van burgerlijke staat en nationaliteit dd. 24.07.2023 op naam van betrokkene en haar beide kinderen

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene andermaal niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar vertrek uit Suriname.

Immers, in het kader van haar visumaanvraag dd. 28.07.2023 (met geplande aankomstdatum 04.10.2023) toonde betrokkene ten opzichte van de Nederlandse overheden aan economisch actief te zijn als administratief, technisch en servicepersoneel en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, en dit voor zowel zichzelf als voor haar gezin (twee minderjarige kinderen). Deze vaststelling wordt bevestigd door de werkgeversverklaring dd. 22.07.2023. Zij kan bezwaarlijk in juli 2023 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat zij onvermogen was in Suriname voor haar komst naar Schengen in september 2023. Uit de voorgelegde werkgeversverklaring blijkt dat de arbeidsovereenkomst van betrokkene werd afgesloten op 07.03.2022 en bij aanvang verdiende ze 20 Surinaamse dollar / uur (= 3840 Surinaamse dollar / maand). Uit bijkomende informatie van het administratief dossier blijkt weliswaar dat een uurloon van 20 Surinaamse dollar in maart 2022 (dit minimumuurloon steeg in de daaropvolgende jaren) het minimumloon betreft, doch hieruit volgt niet automatisch dat betrokkene niet in staat was om met deze som te voorzien in haar basislevensonderhoud. Hieromtrent werden geen

bijkomende documenten voorgelegd. Tevens, de voorgelegde geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene (zie verder) waren niet dermate om te concluderen dat betrokkene op deze bijkomende sommen aangewezen was om te voorzien in haar basislevensonderhoud.

Er werden tevens geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene geen (on)roerende eigendommen bezat voor haar vertrek uit Suriname.

Er werden weliswaar enkele geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd. De advocaat van betrokkene haalt in zijn begeleidend schrijven dd. 02.04.2025 aan dat deze wijzen op een afhankelijkheid van jaren, sedert 2017. Er dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit de voorgelegde stukken. De geldstorting uit 2017 werd gericht aan een derde en is niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene zijn zeer onregelmatig: één geldstorting in 2019, één geldstorting in 2020, geen geldstorting in 2021, acht geldstorting in 2022 (geen in de periode februari 2022 – augustus 2022), vier geldstorting in 2023 (geen in de periode januari 2023 – februari 2023 en in de periode mei 2023 – juni 2023). Bovendien waren ze beperkt in bedrag (bedragen tussen €15 en €100, met twee hogere bedragen van €137 en €235).

Bijgevolg, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene voor haar komst naar België effectief onvermogen was, werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene op de voorgelegde beperkte en onregelmatige geldstorting aangewezen was om te voorzien in haar basislevensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.

Er dient met betrekking tot de voorgelegde foto's van een woning opgemerkt te worden dat de verklaring dat dit foto's van de woning van betrokkene in Suriname betreffen een loutere bewering is die niet wordt gestaafd. Tevens, voor zover dient aanvaard te worden dat dit inderdaad foto's van de toenmalige woning van betrokkene betroffen, dient opgemerkt te worden dat onze dienst louter op enkele foto's geen uitspraak kan doen over de staat en de kwaliteit van een woning, noch over de invloed hiervan op de afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de referentiepersoon op heden beschikt over de nodige bestaansmiddelen om zowel betrokkene als haar beide minderjarige kinderen bijkomend ten laste te nemen, noch werd aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vallen/vielen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er werd niet afdoende aangetoond dat er reeds van in het land van herkomst of origine een effectieve afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 06.02.2024 tot op heden gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat uit een consultatie van de DOLSIS-databank blijkt dat betrokkene sedert 16.04.2024 tot op heden onderbroken tewerkgesteld is in België. Op zich is het uiteraard lovenswaardig dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken. Echter, om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon, en dit tot het ogenblik van de toekenning van het verblijfsrecht. Er kan dan ook geenszins gesteld worden dat dit voor betrokkene het geval is.

Gezien de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie in het verleden (en tot op heden) niet werd aangetoond, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

- ten aanzien van het minderjarig kind E.C.S.:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.04.2025 werd ingediend door:

Naam: E. (..)

Voornamen: C. S. (..)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (..)2018

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.04.2025 gezinshereniging aan in functie van haar grootmoeder D. E. S. (RR xxxxxxxxx), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: '

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd'

De moeder van betrokkene, E. Z. A. (..) (RR xxxxxxxxxxxx), vroeg tevens op 03.04.2025 een aanvraag gezinshereniging aan in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, in functie van dezelfde referentiepersoon. Gelet dat zowel de voorgaande aanvraag gezinshereniging als de huidige aanvraag gezinshereniging van betrokkene gelijktijdig én in functie van dezelfde referentiepersoon werden ingediend, gelet dat de vader van betrokkene in de voorgelegde ouderlijke toestemming dd. 22.11.2023 uitdrukkelijk toestemming geeft aan de moeder van betrokkene om een aanvraag gezinshereniging in België in te dienen namens hun gemeenschappelijke kinderen, gelet dat betrokkene en haar moeder samen op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, is het redelijk te stellen dat beiden de intentie hebben zich gezamenlijk in België te vestigen. Betrokkene volgt de verblijfssituatie van de moeder. Gezien de moeder, en wettelijke vertegenwoordiger, van betrokkene geen verblijfsrecht heeft bekomen, kan ook de aanvraag gezinshereniging van betrokkene overeenkomstig artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 kan geen toepassing vinden.

De aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

- ten aanzien van het minderjarig kind E.K.B.:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.04.2025 werd ingediend door:

Naam: E. (..)

Voornamen: K. B. (..)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (..)2021

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.04.2025 gezinshereniging aan in functie van haar grootmoeder D. E. S. (..) (RR xxxxxxxxxx), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: '

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd'

De moeder van betrokkene, E. Z. A. (..) (RR xxxxxxxxxx), vroeg tevens op 03.04.2025 een aanvraag gezinshereniging aan in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, in functie van dezelfde referentiepersoon. Gelet dat zowel de voorgaande aanvraag gezinshereniging als de huidige aanvraag gezinshereniging van betrokkene gelijktijdig én in functie van dezelfde referentiepersoon werden ingediend, gelet dat de vader van betrokkene in de voorgelegde ouderlijke toestemming dd. 22.11.2023 uitdrukkelijk toestemming geeft aan de moeder van betrokkene om een aanvraag gezinshereniging in België in te dienen namens hun gemeenschappelijke kinderen, gelet dat betrokkene en haar moeder samen op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, is het redelijk te stellen dat beiden de intentie hebben zich gezamenlijk in België te vestigen. Betrokkene volgt de verblijfssituatie van de moeder. Gezien de moeder, en wettelijke vertegenwoordiger, van betrokkene geen verblijfsrecht heeft bekomen, kan ook de aanvraag gezinshereniging van betrokkene overeenkomstig artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 kan geen toepassing vinden.

De aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"EERSTE EN ENIG MIDDEL : schending van de artikelen 40bis, 40ter, 42 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het materiële motiveringsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

6. Verweerster meent in de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoonde dat zij voorafgaand aan de huidige gezinsherenigingsaanvraag ten laste was van de referentiepersoon. Er zou onvoldoende zijn aangetoond dat verzoekster 'effectief onvermogen' is, noch heeft zij afdoende bewezen dat zij materieel/financieel afhankelijk was van de referentiepersoon.

Hoewel verweerster niet betwist dat verzoekster daadwerkelijk financiële steun ontving van de referentiepersoon meent zij dat 'bezwaarlijk gesteld [kan] worden dat voorgelegde stortingen betrokkene in staat moest stellen in haar basisbehoeften en die van haar kinderen te voorzien'.

Voorts meent verweerster uit de verklaring van verzoekster met betrekking tot haar tewerkstelling in Suriname te moeten afleiden dat zij zelf in staat is te beschikken over een inkomen en voldoende financiële middelen.

7. Verweerster gaat echter te kort door de bocht en wijst de voorgelegde bewijzen ten onrechte van de hand.

Wat betreft de geldoverschrijvingen stelt verweerster vaagweg dat niet blijkt dat verzoekster op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud en dat van haar kinderen.

Verweerster laat echter na in concreto te duiden waarom dit het geval zou zijn.

Een loutere verwijzing naar het feit dat verzoekster in Suriname, voorafgaand aan haar komst naar België, heeft gewerkt, kan uiteraard niet volstaan.

Te meer omdat verzoekster naar aanleiding van de gezinsherenigingsaanvraag zelf een verklaring van haar voormalige werkgever voorlegt waaruit blijkt dat zij een maandloon kreeg van 3.840,00 Surinaamse dollar, hetgeen overeenstemt met 115,00 euro.

Deze remuneratie was voor verzoekster manifest ontoereikend om de eindjes aan elkaar te knopen.

Bovendien slaat verweerster geen acht op de regelmaat van deze geldoverschrijvingen.

In 2023 zijn er, voorafgaand aan de komst van verzoekster naar België, 6 geldoverschrijvingen geweest. In 2022 waren dat er 8. Ook in de jaren voordien ondersteunde de referentiepersoon verzoekster.

Het is overigens opvallend dat, sinds de tewerkstelling van verzoekster in Suriname in maart 2022, de geldoverschrijvingen door de referentiepersoon frequenter plaatsvinden. Indien verzoekster in staat was om te voorzien in haar eigen levensonderhoud en dat van haar kinderen, zoals verweerster in de bestreden beslissing voorhoudt, dan waren die geldoverschrijvingen uiteraard overbodig.

Deze substantiële, regelmatige geldoverschrijvingen gedurende een langere periode bewijzen dat er wel degelijk sprake was van een relatie van reële afhankelijkheid tussen verzoekster (en haar kinderen) en de referentiepersoon.

8. Daarnaast houdt verweerster op geen enkele manier rekening met het feit dat verzoekster in Suriname een alleenstaande moeder was die de zorg over twee kinderen diende te dragen.

Ook houdt verweerster onvoldoende rekening met het gegeven dat verzoekster en haar kinderen inmiddels al meer dan twee jaar bij de referentiepersoon inwonen en bijgevolg nog steeds ten haren laste zijn.

9. Relevant is de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor burgers van de Unie en hun familieleden, die het volgende stelt:

“Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van ‘ten laste komend’ familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EUonderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EUburger noodzakelijk was. In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen.”
(Eigen onderlijning en markering)

Volgens deze mededeling van de Europese Commissie, die een sterke interpretatieve waarde heeft, mag het bewijs van ‘ten laste zijn’ met elk passend middel bewezen worden.

In arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 van Uw Raad verduidelijkt Uw Raad de Europese rechtspraak rond de vereiste ‘ten laste’ te zijn:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987). RvV X Pagina 12 “(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet

kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).” (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 22).

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia: “In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

(Eigen onderlijning en markering)

In arrest nr. 246 426 van 18 december 2020 wijst Uw Raad op basis van de rechtspraak van het Hof van Justitie er op dat het bewijs van onvermogen vaak moeilijk geleverd kan worden, en in dat licht als bijkomend moet worden beschouwd:

Waar verzoeker stelt, met verwijzing naar een arrest van de Raad, dat het bewijs van onvermogen bijzaak is en de kern van het ten laste zijn vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon financieel of materieel vereist omdat het bewijs van onvermogen op zich nog geen actieve of financiële ondersteuning aantoont, wijst de Raad erop dat dit arrest het belang van het bewijs van onvermogen niet heeft uitgesloten, doch met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12 punten 23, 26 en 27, erop heeft gewezen dat dit bewijs vaak moeilijk kan geleverd worden en in dat licht als bijkomend moet worden beschouwd. In dit arrest Reyes worden de richtlijnen van het arrest Jia bevestigd en stelt het Hof opnieuw dat niet hoeft bepaald te worden waarom er sprake is van afhankelijkheid aangezien de bepalingen, waarin zoals in Richtlijn 2004/38 het vrije verkeer van de unieburgers verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd. Het Hof stelt dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Het Hof stipt aan dat de vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden. Deze problematiek stelt zich in casu evenwel niet, aangezien verzoeker zelf terecht erop wijst dat hij wel bewijzen van onvermogen van diens autoriteiten heeft voorgelegd.”

(Eigen onderlijning en markering)

In een recent arrest (nr. 313 406) van 24 september 2024 bepaalt uw Raad nog :

« De Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij, in strijd met de door haar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, in casu de negatieve bewijslast met betrekking tot het onvermogen van verzoeker onredelijk hoog heeft gelegd en op kennelijk onredelijke wijze het passend middel om zijn onvermogenheid aan te tonen, terzijde heeft geschoven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook aannemelijk gemaakt. »

(Eigen onderlijning en markering)

10. De motivering van de bestreden beslissingen strijdt met de interpretatie die zowel de Europese Commissie als het Hof van Justitie in het arrest Flora May Reyes t. Zweden van 16 januari 2014 geeft aan het begrip ‘ten laste’.

Er moet volgens het Hof van Justitie een situatie van reële afhankelijkheid worden aangetoond.

Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet verwerende partij oordelen of verzoekster gezien haar economische en sociale toestand niet in haar basisbehoeften kan voorzien.

Verzoekster herhaalt dat verweerster in de bestreden beslissingen de financiële ondersteuning door de referentiepersoon niet betwist.

De bewijzen van geldoverschrijvingen vormen het bewijs dat de referentiepersoon verzoekster gedurende jaren op substantiële en regelmatige wijze heeft ondersteund.

Deze financiële ondersteuning nam zelfs toe nadat verzoekster is begonnen werken, zo blijkt uit de bewijzen van geldoverschrijvingen in 2022 en 2023.

De bewijzen van reële afhankelijkheid zijn bijgevolg voorhanden.

Verweerster dient zich te baseren op de feitelijke situatie op het moment van de aanvraag gezinshereniging die blijkt uit de stukken van het dossier, en niet op hypothetische situaties of beweringen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster wel degelijk in staat is in het eigen levensonderhoud en dat van haar kinderen te voorzien. Verzoekster benadrukt ten overvloede dat het bewijs van onvermogen als bijkomstig moet worden beschouwd.

Voorts wijst verzoekster op het feit dat verweerster de negatieve bewijslast met betrekking tot haar onvermogen niet onredelijk hoog mag leggen (cf. supra, RvV 24 september 2024, nr. 313 406).

11. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

In casu is dat niet het geval.

De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

12. Verweerster meent ten onrechte dat verzoekster niet ten laste is van de referentiepersoon, en weigert op die basis de gezinsherenigingsaanvraag.

Hierdoor zijn de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden.

13. Verweerster diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval.

Zo schrijft het zorgvuldigheidsbeginsel voor dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167 411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.725)

Het redelijkheidbeginsel laat Uw Raad toe om beslissingen onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaan.

(RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599)

In casu schendt verweerster beide beginselen door onvoldoende rekening te houden met alle omstandigheden en stukken, eigen aan het dossier.”

2.2. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “*midde*” wordt begrepen: “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekende partij voert de schending aan van het vertrouwensbeginsel. Zij laat echter na in het verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij dit beginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Hetzelfde geldt voor waar verzoekende partij de schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet aanvoert. Het enig middel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Verzoekende partij toont derhalve geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.7. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de op het moment van de bestreden beslissingen toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(..)

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. (..)”

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet gaat zij eraan voorbij dat artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet ingevolge de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging zoals van toepassing op de bestreden beslissingen luidt zoals hoger geciteerd.

2.8. Verzoekende partij erkent in het verzoekschrift dat zij als volwassen descendent dient aan te tonen ten laste te zijn van haar Belgische moeder. Verzoekende partij voert verder niet aan noch blijkt uit het administratief dossier dat haar Belgische moeder haar recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat. Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen. Er kan aldus *in casu* niet dienstig worden verwezen naar de interpretatie van richtlijn 2004/38/EG door het Hof van Justitie of naar de mededeling van de Europese Commissie (RvS 6 november 2019, nr. 245.995; RvS 28 maart 2022, nr. 253.373).

De Raad benadrukt verder dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘*ten laste*’ zijn van de referentiepersoon, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenfinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.9. In de bestreden beslissing besloot de verwerende partij dat de verzoekende partij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en aldus het verblijfsrecht als familielid van een Belg niet kan genieten. De verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk heeft aangetoond ten laste te zijn van haar Belgische moeder.

De verwerende partij motiveert ondermeer in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekende partij: *“uit een consultatie van de DOLSIS-databank blijkt dat betrokkene sedert 16.04.2024 tot op heden onderbroken tewerkgesteld is in België. Op zich is het uiteraard lovenswaardig dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken. Echter, om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon, en dit tot het ogenblik van de toekenning van het verblijfsrecht. Er kan dan ook geenszins gesteld worden dat dit voor betrokkene het geval is.”*

Nazicht van het administratief dossier leert dat zich daarin inderdaad een stuk bevindt, afkomstig van de *Dolsis*-gegevensbank, waaruit blijkt dat verzoekende partij sinds 16 april 2024 tewerkgesteld is. De meest recente tewerkstelling is bij Z.A. (...) vzw.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar kritiek in het verzoekschrift zich enkel richt op de motivering dat zij niet heeft aangetoond dat zij ten laste was in Suriname voor haar komst naar België. Evenwel doet zij met deze kritiek hoegenaamd geen afbreuk aan de evenzeer determinerende motivering dat zij ook niet heeft aangetoond ten laste te zijn in België.

De Raad van State stelde eveneens in een gelijkaardige zaak waarin het verblijfsrecht werd geweigerd aan een descendent die gezinshereniging vroeg in functie van een statische Belgische ouder, maar die zelf werk had op het ogenblik van de bestreden beslissing, in zijn arrest nr. 245.995 van 6 november 2019:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest derhalve op wettige wijze geoordeeld dat de verwerende partij zich voor de beoordeling van de vraag of eerste verzoekster voldeed aan de voorwaarden voor het recht op gezinshereniging ook moest plaatsen op het ogenblik dat zij de aanvankelijk bestreden beslissing nam en niet enkel op het ogenblik dat eerste verzoekster de aanvraag indiende. Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. [...] De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door voor de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” te aanvaarden dat de verwerende partij rekening hield met het feit dat verzoekster over eigen inkomsten beschikte en derhalve niet (meer) ten laste was van de Belgische referentiepersoon bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.”

De Raad van State heeft dit standpunt nogmaals herhaald in zijn arrest nr. 253.373 van 28 maart 2022:

“Hieruit volgt dat bij de beoordeling van de vraag of eerste verzoekster voldeed aan de voorwaarde van het “ten laste zijn” voor het recht op gezinshereniging ook rekening moest worden gehouden met de situatie op het ogenblik dat de beslissing over de aanvraag van de verzoeksters werd genomen en niet enkel met de situatie op het ogenblik dat de aanvraag werd ingediend. Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door voor de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” te aanvaarden dat de verwerende partij rekening hield met het feit dat verzoekster over (als dusdanig niet betwiste) eigen inkomsten in België beschikte en derhalve niet ten laste was van de Belgische referentiepersoon bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.”

De Raad wijst er dienaangaande op dat de redactie van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat de verzoekende partij moet aantonen – ook na haar komst naar België en gedurende de periode dat de in België ingediende aanvraag nog loopt – ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er is in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet immers sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn “*die te hunnen laste zijn*”, hetgeen niet uitsluit dat aan de situatie van het ten laste zijn ook actueel en in België moet zijn voldaan. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag van een descendent van een statische Belgische onderdaan oordeelt dat de eigen tewerkstelling van de aanvrager aantoont dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de weigeringsbeslissing wordt genomen en niet enkel aan de hand van de gegevens die door de verzoekende partij werden aangebracht bij het indienen van de aanvraag.

Waar verzoekende partij aldus verwijst naar de door haar voorgelegde stukken in het kader van haar aanvraag doet zij geen afbreuk aan de gegeven motivering waaruit blijkt dat zij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing tewerkgesteld is en daaruit genoegzaam kan afgeleid worden dat zij niet ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Het gegeven dat een meerderjarige samenwoont met een verwant familielid, wijst op zich ook niet op een reële afhankelijkheid. Het betoog over de geldverzendingen in het verleden en haar onvermogen in het herkomstland doet aan voorgaande geen afbreuk. Immers kon de verwerende partij bij gebrek aan bewijs van het tegendeel niet kennelijk onredelijk oordelen dat verzoekende partij via haar tewerkstelling in België in haar eigen basisbehoeften kan voorzien. Ook de subjectieve

overtuiging van verzoekende partij dat zij voldoet aan de voorwaarde van het ten laste zijn, kan de gegeven motivering niet aan het wankelen brengen.

2.10. Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad om haar standpunt kracht bij te zetten, wijst de Raad erop dat, naast het gegeven dat er geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak, evenmin blijkt dat de feitelijkheden die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak dezelfde zijn als de feitelijkheden in onderhavige zaak.

2.11. Het motief betreffende de eigen tewerkstelling van verzoekende partij en het niet ten laste zijn in België blijft dus overeind. Dit motief volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. In die omstandigheden moet geen verder onderzoek worden gevoerd naar de vraag of verzoekende partij reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Derhalve heeft verzoekende partij geen belang bij haar kritiek op het weigeringsmotief ter zake. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet leiden tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

2.12. Gelet op voorgaande en nu de kritiek van verzoekende partij in het verzoekschrift niet verder reikt dan hiervoor werd besproken, doet zij met deze kritiek evenmin afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissingen ten aanzien van de minderjarige kinderen van verzoekende partij.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de eerste verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER